

Люди люблять мене

Ігор Павлюк

...Люди люблять мене:
Вже й неволя прийшла —
Мабуть, скоро прощатись буду...
Промінь сходу ламається
Об піраміду чола.
Людським голосим
Плачуть люди.

Небо зранене все.
Не горить, не димить
Повний Місяць —
Камінна тріска.
Ну а далі — не зорі, а ми, а ми...
Мов запечена кров дідівська.

Як живеться — живу.
Відстріляв, відгуляв...
А повіситись —
Яблунь шкода...
Вправо глянеш:
— Чия то?..
— Моя Земля!
Вліво глянеш:
— Моя природа.

Я хазяїн туману,
Ягнят, церков...
Мене люблять такі ж і небо.
Як не знаю,
Чого я сюди прийшов,
То й на скільки —
Знати не треба.